

CORNEL OLARIU

Sfântul Cuvios Mărturisitor
ARSENIE DE LA PRISLOP

am fost pelerin pe urmele lui

-

Editura Emia

Acest îndemn a stat la baza studierii vieții Sfântului ARSENIE de la PRISLOP și efectuării pelerinajului la locurile sfinte, unde Sfântul a trăit învățătura creștină.

Deși contemporan Sfinției Sale, nu m-am arătat vrednic să-l cunosc față la față, cu toate că, în perioada cât părintele slujea la Sfânta Mănăstire PRISLOP (1948-1959) frecventam gimnaziul și liceul, din orașul HUNEDOARA, la 25 km, de Sfânta Mănăstire, iar regimul ateu, scoțând RELIGIA din școli, nimeni nu pomenea că ne aflam „Sub streășina” Mănăstirii, unde „RUGUL APRINS” era nestins (meritul parintelui ARSENIE) până în 1959, când a năvălit doctrina ateistă, și prin Decretul 410, a desființat Sfânta Mănăstire, iar maicile și surorile, obligate a

părăsi această așezare monahală, luând calea cea laică, iar părintelui interzicându-i a mai purta haina monahala și a mai sluji ca preot, timp de treizeci de ani, când flacăra vieții i s-a stins (28 noiembrie 1989).

Odată cu devenirea mea ca familist, și viețuind în micul meu univers, ce include și mănăstirea PRISLOP, unde frecventam Sfânta Liturghie, iar datorită profesiei (Medic Veterinar) oferindu-mi benevol serviciile, atât în asistență sanitar-veterinară (mănăstirea având „gospodărie” ce include necuvântătoare : bovine, ovine și porci) cât și în expertiză, după sacrificare, cu precădere, porci, în vederea examenului pentru depistarea parazitului TRICHIINELLA SPIRALIS, parazit neprietenos cu consumatorul de carne de porc, căci un examen superficial al probei de carne (pilierii diafragmatici, sau diafragma, ce desparte cele doua cavități, recte, toracică și abdominală) efectuat cu ajutorul aparatului trichineloscop, sau „nepriceperea”, ducând la îmbolnăvirea consumatorului, și nu numai.

Așa am descoperit, mijlocitor, fosta stareță a

Mănăstirii, monahia, Apolinaria Drăghiță, al treilea ctitor al mănăstirii, în persoana sfântului ARSENIE, alături de primul ctitor, sfântul NICODIM de la TISMANA și al doilea ctitor Domnița Zamfira fiica voievodului MOISE BASARAB, domnitor al Țării Românești.

Studiind „CARTEA CĂRȚILOR”, cu ale ei epistole, una mi-a atras atenția, cea folosită ca motto, și care m-a provocat a studia viața sfântului ARSENIE, și a intrat în contact cu ucenicii Sfinției sale, cu oameni luminoși, care au scris despre sfântul, oameni care au trecut prin încercări și căutându-l pe Sfântul trecând cu bine peste acestea (vezi mărturisiri). Însă a vorbi și a scrie despre Sfinția Sa, presupune în prealabil, o cunoaștere a ceea ce înseamnă trăirea vieții creștine, și apoi a prezenta personalitatea, viața și învățăturile sale, unde ai nevoie de studii, responsabilitate și nu în ultimul rând, surse de informare credibile, pentru că evlavia populară l-a numit încă de mult, în vremea Sfintei Mănăstiri Brâncoveanu, de la Sâmbăta de Sus „Duhovnicul Ardealului și Sfântul Ardealului”. Așa

cum aminteam, printre atâtea surse credibile aş aminti: P.S. Episcop DANIIL STOENESCU (fostul duhovnic al Sfintei Mănăstiri PRISLOP, şi ucenicul cel mai apropiat al Sfântului), preot CRĂCIUN OPREA şi preoteasa Anișoara (parohia CINCIȘ-CERNA-Ținutul Pădurenilor) fostele starețe ale Mănăstirii, APOLINARIA şi PAVELIDA, (Dumnezeu să le odihnească) actualul duhovnic al Mănăstirii NIFON BOBOIA, sculptor în lemn GHEORGHE VÂLCEA din COMARNIC, jud. PRAHOVA, acesta fiind în preajma Sfântului de peste doisprezece ani, doamna VASILICA NICULESCU slujbașă a Bisericii DRĂGĂNESCU, județul GIURGIU, preot monah VASILE PRESCURE (editând cartea-despre viața Sfântului Cuvios Mărturisitor ARSENIE DE LA PRISLOP, Ed. Episcopiei Devei și Hunedoarei), șoferul Sfintei Mănăstiri IOAN ȚERMURE, cel care-l însoțea pe Sfântul, când venea discret (deh, securitatea nu...ațișea!) la Sfânta Mănăstire. Și nu în ultimul rând profesor pr. CONSTANTIN NECULA, de la Institutul Teologic Ortodox ANDREI ȘAGUNA-Sibiu.

Tuturor le aduc mulțumiri și recunoștință."

Fiind în posesia atâtor surse credibile, mi-a încolțit ideea de a pleca la drum, pe urmele Sfântului, respectiv locurile sfinte, unde a trăit viața creștină (viața de sfințenie).

Așa s-a „născut” Pelerinajul, pe care l-am „botezat”, „PELERIN”, pe urmele Sfântului mărturisitor ARSENIE de la PRISLOP”, însoțit fiind de nepotul meu de frate, Dorin, având multă evlavie la Sfântul, respectiv, la locul unde-și doarme somnul de veci.

Dovadă, că după fiecare popas, urmat de reculegere și rugăciune, îi dedică câte o poezie și o publică, în revista „DACIA CREȘTINĂ”, publicație ce aparține Episcopiei Devei și Hunedoarei.

Itinerarul pelerinajului l-am început la locul unde sfântul a văzut lumina zile, respectiv, satul VAȚA DE SUS, cătunul Bujoara, Țara Zarandului (Țara Moșilor) jud. Hunedoara, așezare pe un vârf de deal, printre stele, la o palmă de Dumnezeu, unde și-a trăit copilăria (copilărie de Sfânt), în casa bunicilor materni

Gligor și Pășcuța. Aici a urcat tânărul Iosif din Brad-tatăl Sfântului care a luat-o de soție pe CREȘTINA, mama Sfântului meu. Ea era doar o copilă de 17 ani, el era deja bărbat în toată firea de 28 ani. S-a întâmplat în 1909, pe 9 Noiembrie, în ziua care a urmat praznicului Sfinților Arhangheli.

Cu un an mai târziu (20 Septembrie 1910), când se naște Sfântul, tatăl său, Iosif Boca, era deja plecat în AMERICA, ca mai toți bărbații transilvăneni, atrași de mirajul „ținutului făgăduinței”. Așa că viața mamei (perioada sarcinii) a fost dusă în curăție, în post și rugăciune, „șlefluindu-i” desăvârșit personalitatea, pregătindu-l încă din pânțece, pentru viața de sfințenie. De astfel medicina din ultimii douăzeci și cinci de ani, recunoaște că „educația copilului începe încă din timpul celor nouă luni de sarcină.”

Ce face mama în această perioadă, va grava înclinațiile pe care le va avea copilul pe tot parcursul vieții.

Mama și bunicii l-au botezat ortodox, primind numele de ZIAN-VĂLEAN. A crescut ca un înger în

curtea raiului bunicilor .

De altfel, într-un loc, Sfântul și zice „ Eu m-am născut credincios. M-am trezit pe lume credincios"! Cătuțul acesta, Bujoara, i-a fost lui ZIAN și familie și școală, deoarece, distanța (până în sat, Vața de Sus era destul de mare, clasele primare le face acasă, sub îndrumarea vărului său, VASILE-CRUCIN, învățător, cu studii la VIENA fiind posesorul unei Biblioteci impresionante la vremea aceea, fiindu-i de mare ajutor, viitorului mare teolog și duhovnic. De coborât, Zian, a coborât de la Bujoara, abia la vârsta de 12 ani, când era aproape adolescent . A fost, cred, o cădere din rai, (părinții se despărțiseră în 1922), urmând Liceul ortodox „Avram Iancu" din orașelul BRAD, (întemeiat de Mitropolitul ANDREI ȘAGUNA) unde viețuia tatăl său, de formațiune pantofar (cizmar), putând să-l țină la școală.

Dar în 1926, tatăl său moare! Termină liceul ca „șef de promoție"- în 1929. Poza e și astăzi la loc de cinste în școală, un tânăr de o frumusețe, de pe altă lume, cu ochii parcă pierduți în infinit.

La finalul anului era în tradiția liceului, ca „șeful de promoție, să sădească un pom (Gorun) în curtea școlii, astfel ca peste ani, generațiile următoare să-și amintească de „Gorunul lui ZIAN-BOCA”.

În perioada liceului, se remarcă la materii ca: religia, muzica (pian, flaut) științe exacte, filozofie, desen. Încă din adolescență i se remarcă o anumită înclinație spre singurătate și probleme de religie. Este apreciat de profesori și de colegi, prin abilitățile sale morale, și numit, încă de atunci „Sfântul”, caracterizat; excepțional înzestrat, de-o voință extraordinară, și o memorie formidabilă, o putere de muncă și tenacitate ieșită din comun, dar puțin sociabil și interiorizat. Să fie consecința petrecerii copilăriei în cătunul Bujoara, așezare de munte, venind cu un complex de inferioritate vis-a-vis de viața urbană, sau poate a despărțirii părinților și moartea tatălui ?

După aproape un secol, în cătunul Bujoara (astăzi dispărut) s-au așezat de șapte ani, două maici (maramureșence) care au durat un schit pe dealul în care a copilărit și Zian, viitorul Sfânt, cuvios